

Het houdt nooit op met Annie M. G.

Door Jacques J. d'Ancona

★★★★☆

Gebeurtenis: musical 'Wiplala weer'.
Door: muziektheater Het Filiaal. **Van:** Heleen Verburg, naar Annie M.G. Schmidt. **Muziek:** Gábor Tárjan. **Regie:** Monique Corvers. **Spel:** Gabby Bakker, Joost Claes, Ramses Graus, Karin Jansen, Mirthe Klieverik, Eva Knibbe en Onno Roozen. **Band:** Frans Cornelissen, Michel Lamers, Peter Sambros, Marieke Sniijders en Rombout Stoffers. **Decor:** Sacha Zwiers. **Kostuums:** Joost van Wijmen. **Gezien:** 7/3 Meppel, Schouwburg Ogtrop. **Publiek:** 173. **Nog te zien:** 13/3 Zwolle, Odeon; 17/3 Stadskanaal, Geert Teis; 21/3 Groningen, De Oosterpoort. **Leeftijd:** 4+. **Bijzonderheid:** eerder in Emmen, Hoogeveen en Drachten.

Het zal toch niet zo wezen... Alweer Annie M.G. Schmidt? Houdt het dan nooit op? Hadden we langzamerhand niet genoeg van haar? Nee, het houdt nooit op. Niet op tv en niet in het theater. Terwijl dit seizoen het niet echt sterke *Ja Zuster, Nee Zuster* loopt, komt de Utrechtse groep Het Filiaal met een zeer eigen versie van *Wiplala weer* naar het boek uit 1962.

Ze hanteren de afgesleten aanduiding 'famiel musical' voor wat gewoon een 4+ kindermusical is. Verder is er niks mis mee. Nou ja, de liedjes houden de handeling soms nodeloos op, maar ze maken een heerlijke, meeslepende voorstelling met zeven men-

sen op het toneel, plus een live band van vijf in een fantasievol, bewerkelijk draaidecor waar de acteurs in nevenwerkzaamheden letterlijk de handen aan vol hebben. Wat aanspreekt is dat ze zich niet vermoeien met aanstellerij, met malle stemmetjes of gemakzuchtig opgepoetste flauwekul. Ze spelen de personages op

de enig juiste, deugdelijke manier: als eigentijdse, normale mensen in abnormale situaties.

Daardoor gaat een jong publiek mee in het verhaal. Zoals altijd is er bij Annie M.G. altijd wel een motief op de achtergrond. In dit geval is het opnieuw burgerlijke bekrompenheid die ze aan de kaak stelt. Een bejaard, maar levendig stokpaard dat de handeling trekt van het slopende, saaie bestaan dat we lijden. Zo onwaarschijnlijk als het lijkt is het niet, trouwens. Het abstract aanwezige mannetje Wiplala krijg je niet te zien, maar het is een pestkop van het zuiverste water, die een juffrouw 'tinkelend' verandert in een lijstster en vervolgens een irritant blaffende fabrieksdirecteur volstrekt natureel omtovert in een hond. Daar is niets gek aan, eigenlijk. Evenmin is het vreemd dat het allemaal mooi en probleemloos afloopt, zodat een berooide, werkloze schrijver zijn gezin weer te eten kan geven. Er is bovendien een slim lijntje, omdat het element soep een niet te verwaarlozen rol speelt in de verwickelingen. Als voedzame substantie uiteraard, maar ook als

commercieel object in combinatie met pruimen...

Het klopt. De plot zit gehaaid in elkaar en de spelers werken zich opgewekt de pleuris, opgejaagd door een reeks haastverkleidingen. De functie van de uitstekende band is tweeledig. Het ensemble begeleidt de liedjes multi-instrumentaal, een beetje jazzy af en toe, maar het ondersteunt tevens de handeling, alsof het een film is. En toch? Onvervreemdbaar Annie M.G. Schmidt. We kunnen niet zonder haar. Het Filiaal is er om dit te bewijzen. Een nieuw merk in het kindertheater. Ontegenzeggelijk een merk om rekening mee te houden. Ze zijn met van alles bezig.

het onzichtbare mannetje Wiplala in zijn woning. Scène uit "Wiplala weer" van Het Filaal.